

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. Z.**, zast. Mgr. Danem Pospíšilem, advokátem se sídlem Sokolská třída 21, 702 00 Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2013, č. j. KUZL-77452/2012, sp. zn. KUSP-77452/2012/DOP/Ze,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravy a správních agend, ze dne 21. 5. 2013, č. j. KUZL-77452/2012, sp. zn. KUSP-77452/2012/DOP/Ze bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 10. 2012, č. j. MUUH-OD/46763/2012/PRCHJ

Spis/7641/2012 a ve zbytku bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu tím, že dne 9.6.2012 v 15:20 hod. na sil. I/50 v km 47,00 u odbočky na místní komunikaci k hradu B. řídil motorové vozidlo zn., RZ, přestože mu byl zadržen řidičský průkaz. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a ust. § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) pokuta ve výši 7.000 Kč a sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Rozhodnutím žalovaného byla část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ve výroku o vině změněna tak, že po provedené změně zní: „J. Z., nar., trvale bytem je vinen tím, že dne 9.6.2012 v 15:20 hod. na sil. I/50 v 47 km u odbočky na místní komunikaci k hradu B., ve směru jízdy od Uherského Hradiště na Brno, řídil osobní motorové vozidlo zn., RZ, přestože mu byl zadržen řidičský průkaz. Tím porušil ust. § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu, neboť v provozu na pozemních komunikacích řídil motorové vozidlo a byl mu zadržen řidičský průkaz podle § 118b odst. 1.“ Ve zbytku, a to ve výrocích o sankci a o nákladech řízení bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě ze dne 24. 6. 2013 doručené Krajskému soudu v Brně dne 25. 6. 2013 žalobce namítá, že vzhledem k tomu, že policista tvrdil, že žalobce nepředložil doklady potřebné pro řízení vozidla, měl správní orgán podle jeho názoru projednat ve společném řízení vedle porušení ust. § 125 odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu i podezření ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobce má za to, že správní orgán nemůže svévolně nechat bez povšimnutí žádné porušení povinností.

Žalobce namítá, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolacím důvodem, že správní orgán v řízení postupoval nezákonně a v rozporu s ust. § 2 správního řádu, že nebyl nestranný, nezjistil pravý stav věci, o kterém nebylo důvodných pochybností, a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Dále žalobce vytýká žalovanému, že dostatečně nereagoval na to, že se správní orgán nevypořádal s jeho tvrzením, že žádný přestupek nespáchal.

Žalobce dále namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzením, že policista svědek může být zaujatý a že je hodnocen za to, kolik vybere pokut, odhalí přestupků apod.

Podle žalobce je zřejmé, že žalovaný účelově popírá okolnosti, které jsou obecně známé, přičemž odkazuje na internetové zdroje www.policista.cz a www.nosp.cz.

Žalobce má za to, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, když popisuje parametry zdravotních předpokladů policistů pro službu v řadách policie a následně dovozuje, že policisté jsou v takové zdravotní kondici, že se nemohli mýlit, aniž by uvedl konkrétní zdroj informací. Podle žalobce tedy není možné ověřit, nakolik jsou tvrzení žalovaného i správního orgánu prvního stupně objektivní a správná. Z náborových informací dostupných na www.policie.cz je zřejmé, že pro službu u policie je třeba, aby uchazeč byl v dobrém zdravotním stavu, tedy rozhodně není vyloučena zdravotní indispozice, nehledě na to, že správní orgány nezjišťovaly, zda policista netrpí vadou zraku, případně v jakém byl fyzickém a psychickém stavu.

Žalobce namítá, že žalovaný doodůvodňoval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ačkoli úlohou odvolacího správního orgánu není nahrazovat správní uvážení prvostupňového orgánu. Žalovaný podle názoru žalobce doodůvodňoval, proč správní orgán hodnotil důkazy v jeho neprospěch, nebo proč byla žalobci uložena sankce ve středním pásmu, ačkoli o této věci nerozhodoval a nemohlo mu být z písemných materiálů zřejmé, proč správní orgán takto rozhodl.

Žalobce v neposlední řadě zpochybňuje postup správních orgánů, které vycházely z tvrzení uvedených v úředním záznamu policisty Šmída ze dne 9. 6. 2012, ačkoli úřední záznam je jakýmsi subjektivním sdělením policisty. Žalovaný podle názoru žalobce zjevně přehlédl fakt, že nebyl zjištěn pravý stav věci. Žalobce uvádí, že svědecká výpověď jeho manželky je v kolizi s výpovědí policisty Kňourka, správní orgán měl tedy vyslechnout i dalšího z policistů, popř. i dopravní policisty, aby byl zjištěn pravý stav věci; případně měl přesvědčivě zdůvodnit, proč uvěřil svědecké výpovědi policisty a nikoli výpovědi jeho manželky. Správní orgán podle žalobce neuvádí, proč neprovedl dokazování výsledkem těchto svědků, jejichž výpověď se za daných okolností jevila jako důkazní prostředek k dokazování okolností svědčících ve prospěch i v neprospěch obviněného.

Žalobce je toho názoru, že správní orgány neměly na zřeteli zásadu legality ani základní zásady správního řízení vyjádřené v ust. § 2-8 správního řádu, správní orgány nepostupovaly podle žalobce ani v souladu s obecnými právními zásadami a principy. Správní uvážení nemůže být libovůlí, ale procesem, jehož výsledkem je korektní posouzení problému v duchu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Správní uvážení musí být dle žalobce řádně a zcela srozumitelně zdůvodněno, na což pamatuje ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Z důvodu, že napadené rozhodnutí trpí vadami spočívajícími v nepřezkoumatelnosti a dále pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 8. 2013 k žalobnímu bodu týkajícímu se právní kvalifikace přestupku uvádí, že tato plně odpovídá žalobcem spáchanému přestupku. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce nemohl řidičský průkaz hlídce Policie ČR předložit, protože to nebylo možné z důvodu, že mu byl řidičský průkaz zadržen. Na žalobcem

spáchaný přestupek se proto v daném případě nemůže vztahovat ust. § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Pokud se týká námitky, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacím důvodem, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 2 správního řádu, žalovaný setrvává na své argumentaci vyjádřené v napadeném rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že v postupu správního orgánu prvního stupně porušení ust. § 2 správního řádu neshledal. K námitce, že se žalobce žádného přestupku nedopustil, žalovaný uvádí, že toto tvrzení považuje za nepravdivé a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se zabýval svědeckou výpovědí policisty Kňourka, technickou přijatelností jeho výpovědi a rovněž svědeckou výpovědí žalobce a jeho manželky. Žalovaný dále uvádí, že tvrzení žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzením, že policista může být zaujatý a že je hodnocen podle počtu vybraných pokut a odhalených přestupků, se nezakládá na pravdě. Žalovanému není známo, jak žalobce dospěl k zjištění, že policista Kňourek byl odměňován za nahlášení přestupků, a uvádí, že tato skutečnost není žalovanému známa a ze spisového materiálu nevyplývá. Pokud se týká žalobcem uvedených zdrojů, žalovaný tyto zdroje nepovažuje za relevantní, jelikož se nejedná o žádné oficiální zdroje, ze kterých by mohl žalovaný při své rozhodovací činnosti vycházet. Žalovaný dále uvádí, že své tvrzení týkající se zdravotního stavu policistů opírá o ust. § 3 služebního zákona. K žalobní námitce, že žalovaný doodůvodňoval sankci za spáchaný přestupek, žalovaný uvádí, že tato námitka se nezakládá na pravdě. Žalovaný uvádí, že nic neodůvodňoval a že neuváděl nic o tom, proč správní orgán prvního stupně uložil žalobci sankci ve středním pásmu, protože sankce byly uloženy v jiných hranicích zákonného rozpětí. Žalovaný uvádí, že pouze poznamenal, že při stanovení výše sankce správní orgán prvního stupně zohlednil zásadu legitimního očekávání, a to z důvodu, že tato skutečnost jednoznačně vyplývá ze spisového materiálu a nedošlo tak k porušení dvouinstančnosti řízení. Pokud se jedná o žalobní námitku, že správní orgány vycházely z úředního záznamu policisty Šmída, žalovaný konstatuje, že úřední záznam nebyl žádným ze správních orgánů použit jako důkaz, žalovaný pouze tento úřední záznam ve svém rozhodnutí popsal. K námitce, že měl být ve věci vyslechnut i policista Šmíd, případně další policisté Dopravního inspektorátu, žalovaný setrvává na svém stanovisku vyjádřeném v rozhodnutí, že za situace, kdy byl ze svědecké výpovědi svědka Kňourka zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, považuje žalovaný za zcela nadbytečné provádět výsledky dalších policistů. Žalovaný má za to, že nelze požadovat od správních orgánů, aby prováděly nadbytečné důkazy jen proto, aby tím vyhověly všem návrhům účastníků. Provádění nadbytečných důkazů žalovaný považuje za rozpor se zásadou procesní ekonomie. K dalším tvrzením žalobce týkající se zásad správního řízení žalovaný uvádí, že žalobce nebyl zkrácen na svých právech.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce konstatuje, že se se žalovaným rozchází v tom, zda žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu., či nikoliv. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nedostál své povinnosti stanovené v ust. § 3 správního řádu, když provedl výslech pouze jednoho policisty za situace, kdy se na místě nacházeli další policisté a kdy je tato výpověď policisty v příkrém rozporu s výpovědí žalobce jako obviněného a jiného svědka. Žalobce uvádí, že v obdobných případech se vyskytují dvě linie judikatury Nejvyššího správního soudu – první z nich řeší situace, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce, resp. svědků a jiných důkazů není; druhá linie se zabývá situacemi, kdy existují rozporné výpovědi, nicméně nad jejich rámcem bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpověď oslabujících důkazů. Žalobce konstatuje, že žalovaný v daném případě

argumentoval první linií judikatury, která však na danou věc není přílehlavá, jelikož správní orgány se spokojily pouze s jednou svědeckou výpovědí zasahujícího policisty, v obdobných případech měly správní orgány vždy k dispozici dvě hodnověrná a vzájemně konzistentní svědectví dvou policistů. Žalobce má za to, že za situace, kdy správní orgán má k dispozici výpověď svědka a výpověď obviněného, které jsou v příkrém rozporu, a kdy správní orgán nevyčerpal další možné důkazní prostředky (výsledky policistů), nelze uzavřít, že rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a že k dokazování bylo použito všech prostředků. Žalobce namítá, že správní orgán je povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností. Žalobce má navíc za to, že žalovaný zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, když na jednu stranu tvrdí, že výsledek policisty může být věrohodným důkazem, na druhou stranu odkazuje na judikaturu NSS, dle které je svědectví policisty zcela dostačujícím důkazem. Pakliže si správní orgán nebyl jistý tím, zda svědectví policisty Kňourka samo o sobě je či není věrohodným důkazem, měl si opatřit důkaz další, který by tuto verzi potvrdil. S odkazem na rozsudek NSS č. j. 1 As 96/2008-115, www.nssoud.cz žalobce namítá, že správní orgán je povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto. Žalobce má za to, že skutkový stav byl jednak zjištěn nedostatečně (nebyly provedeny výsledky svědků podporující verzi policisty Kňourka), jednak správní orgány nesprávně vyhodnotily provedené důkazy, čímž zatížily řízení vadou řízení. Pokud se jedná o námitku možné zaujatosti policistů, žalobce uvádí, že žalovaný tuto možnost kategoricky nevyločil, když uvedl, že „tato skutečnost v případě nstržm. Drahoslava Kňourka ze spisového materiálu nevyplývá a žalovanému není známa“, a měl tedy učinit kroky, aby nebylo o podjatosti či nepodjatosti svědka žádných pochyb. Žalobce netvrdí, že konkrétně policista Kňourek dostává odměny za nahlášení přestupků, avšak za situace, kdy policista na jedné straně popisuje skutkový stav odlišně než žalobce, a na druhé straně si pro vyjasnění skutkového stavu správní orgán neopatřil jiného důkazu, nabývají tyto pochybnosti na významu.

Žalobce shrnuje, že rozhodnutí žalovaného je pro vady řízení nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti a pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalovaný má dále za to, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, neboť je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Uherské Hradiště, Obvodního oddělení policie Buchlovice, ze dne 23. 7. 2012, úřední záznam Policie ČR ze dne 9. 7. 2012 sepsaný prap. Jiřím Šmídem, výpis z evidenční karty řidiče a oznámení o zadržení řidičského průkazu ze dne 10. 4. 2012.

Dne 14. 9. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 26. 9. 2012 ve 13:00 hod. Ústní jednání proběhlo za účasti žalobce a v jeho průběhu došlo kromě provedení důkazů výpovědí žalobce jako obviněného rovněž k provedení důkazů výpověďmi svědků – manželky žalobce M. Z. a policisty pprap. Drahoslava Kňourka.

Dne 10. 10. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, odboru dopravy, č. j. MUUH-OD/46763/2012/PRCHJ Spis/7641/2012, proti němuž podal žalobce včasné blanketní odvolání, které bylo na výzvu správního orgánu prvního stupně následně doplněno. Dne 21. 5. 2013 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j. KUZL-77452/2012, sp. zn. KUSP-77452/2012/DOP/Ze, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Předmětem řízení o přestupku bylo v daném případě posouzení, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání ve smyslu ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu, tedy zda žalobce řídil vozidlo a byl mu zadržen řidičský průkaz. Mezi stranami není sporu v tom, že dne 9. 6. 2012 došlo ke kontrole žalobce hlídkou Policie ČR, ani že žalobce měl v době kontroly zadržen řidičský průkaz, zůstává však sporné, zda žalobce byl osobou, která před zastavením vozidla hlídkou Policie ČR řídila vozidlo, tedy zda byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Podle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Na jedné straně stojí svědecká výpověď policisty pprap. Drahoslava Kňourka podepřená oznámením o přestupku a úředním záznamem ze dne 9. 6. 2012, ze které vyplývá, že řidičem vozidla byl žalobce a manželka žalobce seděla na místě spolujezdce vedle řidiče, na straně druhé tvrzení žalobce podpořené svědeckou výpovědí jeho manželky, dle které vozidlo řídila manželka žalobce a žalobce seděl na sedadle vzadu za řidičem. Skutková verze popsáná policistou je natolik rozdílná od skutkové verze popsáné žalobcem a jeho manželkou, že je zřejmé, že jedna z nich nemůže být pravdivá. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, www.nssoud.cz : „Existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí.“ Těžiště problému se tak posouvá do hodnocení důkazů.

Hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení. Podle § 34 odst. 5 správního řádu hodnotí správní orgán důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti. Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Oběma těmito požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovuje. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal skutečnosti, které vzal za prokázané, i to, proč uvěřil svědecké výpovědi policisty. Soud stejně jako žalovaný nemá pochybnosti o tom, že svědek pprap. Kňourek jasně a zřetelně viděl, že žalobce dne 9. 6. 2012 v 15:20 hod. na silnici I/50 na 47. km u odbočky na místní komunikaci k hradu B., ve směru jízdy od Uherského Hradiště na Brno, řídil osobní motorové vozidlo, RZ, bezprostředně po zastavení policistou nerespektoval jeho pokyn, když vozidlo zastavil před hlídkou Policie ČR ve vzdálenosti cca 40 kroků, vystoupil z místa řidiče a vyměnil si svou pozici se spolujezdkyní M. Z., která původně seděla na předním sedadle spolujezdce. Soud nemá důvod zpochybňovat ani tvrzení svědka – policisty, že při zastavení vozidla jasně viděl postavu řidiče a že současně viděl, že z místa spolujezdce vystoupila žena, přičemž obě osoby se vyměnily, mijely se před kapotou vozidla a sedly si zpět do vozidla. Soud se ztotožňuje rovněž s technickou přijatelností výpovědi svědka pprap. Kňourka. Za situace, kdy vozidlo zastavilo cca 40 kroků před policistou, o čemž není mezi stranami sporu, policista měl ze své pozice jistě na žalobce jako řidiče vozidla dobrý výhled i dostatečný časový prostor k tomu, aby konání žalobce a jeho manželky mohl svými smysly s jistotou vnímat, když mu ve výhledu nic nebránilo, a navíc byl na žalobce svou pozorností zaměřen, protože právě jeho zastavoval za účelem silniční kontroly. Vzhledem k charakteru popisované skutečnosti (např. různé postavy žalobce a jeho manželky, dostatečně dlouhá doba pro vnímání skutkového děje) soud považuje za vyloučené, že by se policista při svém popisu mohl zmýlit. Přehlédnout nelze rovněž skutečnost, že podle svědecké výpovědi policisty mu manželka žalobce při silniční kontrole sdělila, že její manžel nemá řidičský průkaz a že mu chtěla pomoci, proto tvrdila, že řídila ona. Závěrem soud konstatuje, že žalobce kromě tvrzení, že řidičem vozidla byla jeho manželka a že on seděl na zadním sedadle vozidla, nenamítal nic konkrétního, čím by mohl tvrzení policisty (skutečnost, že policista viděl, že řidič a spolujezdkyně sedící vedle řidiče se vyměňovali před kapotou vozidla, sdělení manželky žalobce na místě, že chtěla žalobci pouze pomoci a proto vypověděla nepravdivě), jakkoli zpochybnit.

Pokud se týká otázky věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 19/2007-114 ze dne 27. 9. 2007, www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval následující: „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od žalobce neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem*“; *nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ Pokud žalobce namítal, že policista může být zaujatý, jelikož je hodnocen za to, kolik vybere pokut a kolik odhalí přestupků, soud připouští, že mohou nastat situace, kdy existují rozpory mezi výpovědí obviněného z přestupku a zasahujících policistů, a nad jejich rámec bylo prokázano nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících důkazů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 7 As 83/2010, www.nssoud.cz). Soud se nicméně ztotožňuje se žalovaným, že žádná takováto skutečnost v daném případě z řízení nevyplynula. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011-66,

www.nssoud.cz, ze kterého vyplývá, že i když je přestupkové řízení ovládáno zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezabývá to, vzhledem k dikci § 52 správního řádu, účastníka řízení povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení. Povinnost vyplývající z § 52 správního řádu sice nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet. Žalobce v tomto směru sám neoznačil žádný relevantní důkaz, který by byl s to prokázat, že právě pprap. Kňourek byl k nahlášení přestupků či ukládání pokut jakkoli motivován nějakými zvláštními odměnami či osobním ohodnocením. Žalobcem obecně formulovaná tvrzení tedy nemohla v daném případě obstát a nelze přičítat žalovanému k tíži, pokud se touto námitkou blíže nezabýval. Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by policista pprap. Kňourek v souvislosti se silniční kontrolou projevil neobvyklou horlivost nebo by vyvstal jiný motiv, proč by měl tento policista jakýkoli zvláštní zájem na stíhání žalobce jako obviněného, než prostý výkon jeho služby. Soud má tedy stejně jako žalovaný za to, že právní názor vyjádřený ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, sp. zn. 7 As 83/2010, www.nssoud.cz, není na daný případ přílehlavý.

Soud je toho názoru, že žalobce měl na rozdíl od policisty, který neměl na výsledku řízení jakýkoli osobní zájem, motiv k záměrnému zkreslení skutkového děje. Je totiž zcela přirozené, že obviněný z přestupku, kterému hrozil nejen finanční postih, ale rovněž sankce ve formě zákazu činnosti a v neposlední řadě započítané body ve smyslu ust. § 123b zákona o silničním provozu, není ve věci nestranný a bude tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou mu ku prospěchu. Totéž platí i pro osoby, které jsou osobě podezřelé ze spáchání přestupku blízké (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 52/2011-47 a ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, oba dostupné na www.nssoud.cz). Z uvedeného důvodu má soud za to, že žalovaný tvrzení žalobce i jeho manželky vyhodnotil správně jako účelové, a to s cílem se vyhnout postihu za spáchaný přestupek.

Pokud žalobce namítá, že správní orgány vycházely z úředního záznamu policisty Šmída, soud konstatuje, že předmětný úřední záznam byl sice v rozhodnutí popsán, ale správní orgány jej nepoužily jako důkaz. Z odůvodnění rozhodnutí je zcela zřejmé, že při zjišťování skutkového stavu správní orgány vycházely především z výpovědi účastníků silniční kontroly, a to na jedné straně ze svědecké výpovědi policisty pprap. Kňourka a na druhé straně z výpovědi žalobce jako obviněného a ze svědecké výpovědi jeho manželky Marie Zvoníčkové.

K námitce, že skutkový stav nebyl zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu, jelikož správní orgán nevyčerpal další možné důkazní prostředky (výsledky dalších policistů) soud konstatuje, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí správně posoudil právní i faktické skutečnosti, z nichž vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Pokud se týká přípustnosti důkazu svědeckou výpovědí zasahujícího policisty a její dostatečnosti k prokázání skutkového stavu, soud stejně jako žalovaný odkazuje za rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, www.nssoud.cz, podle kterého je svědectví policisty zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny přestupkem, jestliže se jedná o skutečnost, jíž policista mohl svými smysly vnímat (o kterou se jednalo i v daném případě), neboť policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž svědectví má vysokou věrohodnost, kterou nelze přehlížet. Byť soud dává žalobci za pravdu v tom, že v tomto případě projednávaném Nejvyšším správním soudem měly správní orgány k dispozici dvě svědecké výpovědi policistů, nelze bez dalšího dospět k závěru, že

jedna svědecká výpověď zasahujícího policisty nemůže být k prokázání přestupku dostačující. Soud se ztotožňuje s právním názorem žalobce, že správní orgán je povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto, tohoto požadavku však v daném případě správní orgány dostaly. V postupu správních orgánů neshledal soud žádné takové pochybení, jež by umožňovalo vyslovit závěr, že nelze jednoznačně určit, která z variant skutkového stavu (žalobce či žalovaného) odpovídá skutečnosti. Soud má naopak stejně jako žalovaný za prokázané, že verze skutkového stavu vyplývající z výpovědi policisty, který zjištěnou skutečnost spočívající v tom, že žalobce byl řidičem vozidla, které tento policista zastavoval za účelem silniční kontroly, vnímal dostatečně dlouhou dobu lidským zrakem, přičemž neměl žádný důvod záměrně popis skutečnosti zkreslovat, se jeví věrohodnější než verze předestřená žalobcem, který měl prokazatelně zájem na výsledku řízení. Za situace, kdy správní orgány již z výpovědi svědka – policisty pprap. Kňourka zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, by soud považoval provádění výslechu dalších policistů stejně jako žalovaný za nadbytečné. Podle Krajského soudu v Brně tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ust. 125c odst. 1 písm. e) bod 2 zákona o silničním provozu, neboť bylo dostatečně prokázáno, že řídil vozidlo a byl mu zadržen řidičský průkaz. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Neobstojí ani námitka nepřezkoumatelnosti spočívající v tom, že žalovaný na jednu stranu uvedl, že výslech policisty může být věrohodným důkazem a na druhou stranu odkazuje na judikaturu NSS, dle které je svědectví policisty zcela dostačujícím důkazem. Tato tvrzení podle názoru soudu nejsou mezi sebou v rozporu (naopak je jimi řečeno totéž) a nevypovídají rovněž nic o skutečnosti, že si správní orgán nebyl jistý tím, zda svědectví policisty je věrohodným důkazem.

Pokud se jedná o námitku, že správní orgán prvního stupně měl přestupek projednat ve společném řízení s přestupkem podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že policistovi nepředložil řidičský průkaz, soudu především není zřejmé, na jakém subjektivním právu se tímto postupem správního orgánu žalobce cítí být poškozen. Nadto soud uvádí, že žalobce v danou dobu nemohl hlídce Policie ČR řidičský průkaz předložit, jelikož mu byl v tuto dobu zadržen. Logicky se tedy ani nemohl dopustit přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Co se týče žalobních bodů, v němž žalobce namítá, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s odvolacím důvodem, že správní orgán v řízení postupoval v rozporu s ust. § 2 správního řádu, že nebyl nestranný, nezjistil pravý stav věci a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, že správní orgány nesprávně vyhodnotily provedené důkazy a rovněž žalobního bodu, v němž žalobce namítá rozpor se zásadou legality a základními zásadami správního řízení, soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, www.nssoud.cz, dle něhož „*ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně*

individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.“ Jelikož tedy žalobce dostatečným způsobem neupřesnil, v jakých mezích se má soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat, nelze se s takto obecně vymezenými žalobními body vypořádat.

Pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že z něho není patrný zdroj informací o zdravotním stavu policistů pro službu v řadách Policie, soud předně konstatuje, že žalobce v průběhu řízení, ani v žalobě nenamítal, že by zasahující policista trpěl vadou zraku či jinou zdravotní indispozicí, která by mu bránila v objektivní vnímání reality, a žádné takové okolnosti nevyplývají ani z průběhu správního řízení. Soud tedy nespatřuje žádnou nezákonnost v postupu žalovaného, který v rozhodnutí uvedl, že policista musí být při výkonu služby zcela zdravotně a odborně způsobilý, přičemž o zdravotních schopnostech konkrétního policisty nemá důvod pochybovat.

K žalobní námitce, že úlohou odvolacího orgánu není nahrazovat správní uvážení provostupňového správního orgánu (zdůvodnění hodnocení důkazů v neprospěch žalobce, uložení sankce ve středním pásmu), soud uvádí, že odvolací správní orgán provádí přezkum souladu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s právními předpisy v plném rozsahu (§ 89 odst. 2 správního řádu, srov. VEDRAL, J. Správní řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 758.). Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je odvolací správní orgán mimo jiné oprávněn nejen doplňovat o další důvody, ale i změnit, a to jak co do odůvodnění, tak i co do výroku [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Řízení u správního orgánu prvního stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80. SKULOVÁ, S. a kol. Správní právo procesní. 1. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2008. s. 269). Pokud tedy žalovaný doplnil odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o úvahy týkající se ať už uložené sankce nebo hodnocení důkazů, bezpochyby byl k tomuto postupu oprávněn.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. listopadu 2013

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová